

РЕШЕНИЕ

№ 32293

гр. София, 02.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6602** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на юрк. С. Г., като пълномощник на ДИРЕКТОРА на Националното ТОЛ управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), срещу РЕШЕНИЕ от 15.04.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 101^{-ви} с-в по н.а.х. дело №16519 по описа за 2022г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен в противоречие с материалния закон. Поддържа, че от събраните доказателства се установява, че процесното пътно превозно средство (ППС) е било управлявано от ответника по касация Й., както към момента на проверката, така и в момента на извършване на нарушението. Сочи, че при съставяне на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) на дееца е била предоставена възможност да се запознае с нарушението, доклада, снимките, генерирани от електронната система за събиране на пътни такси. Изтъква, че след като се е запознала с нарушението, доклада и снимките, Й. не е отрекла, че на посочената дата и час е управлявала процесното ППС, нито е възразила срещу нарушението, за което ѝ е съставен АУАН. Смята, че от събраните доказателства по безспорен начин се установява нарушението и субектът на нарушението. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде потвърдено Наказателно постановление (НП) №BG07042022/3000/P8-153/03.10.2022г., издадено от директора на НТУ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от ответника по

касация адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

Ответникът – С. А. Й. от [населено място], оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител адв. Й. Л. поддържа, че обжалваното съдебно Решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за отмяна. Позицията се на съдебна практика, подкрепяща защитната ѝ теза. Претендира присъждане на разноски.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №BG07042022/3000/P8-153/03.10.2022г., издадено от директора на НТУ, на основание извършено нарушение по чл.179, ал.3а от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на С. А. Й. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 1800 (хиляда и осемстотин) лева, за това, че на 28.03.2022г., в 07¹⁷ часа е засечено с контролно устройство с идентификатор №10182 ППС, вид влекач, марка и модел ДАФ ФТ ХФ 105, с обща техническа допустима максимална маса над 12т., брой оси – 5, с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС] , по път А-6, км. 50+427, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за който се събира такса за изминатото разстояние (тол такса), като за посоченото ППС не е била заплатена дължимата пътна такса, съгласно чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата (ЗП). За съответното обстоятелство бил генериран доказателствен запис (доклад) от електронната система по чл.167а, ал.3 ЗДвП, с номер на нарушението DC0B5C41FE55185FE053031F160A6B55. За така установеното нарушение бил съставен АУАН № BG07042022/3000/P8-153/07.04.2022г., когато на същата дата, в 19⁵⁰ часа, в направление излизане от територията на РБългария, на граничен контролно-пропускателен пункт (ГКПП) Капитан П. В., пристигнало описаното по-горе ППС, управлявано от С. Й..

С процесния съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП №BG07042022/3000/P8-153/03.10.2022г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, достатъчно ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел обаче, че не е доказано обвинението за нарушение с правна квалификация чл.179, ал.3а ЗДвП, тъй като на 28.03.2022г. не е ясно дали С. Й. е била водач на ППС с ДК [рег.номер на МПС] , вид влекач, марка и модел ДАФ ФТ ХФ 105. Посочил е, че не може да се направи категоричен извод относно авторството на процесното административно нарушение. Според решаващия състав съществено в случая е хронологичното несъответствие между две събития – превозното средство е установено на изходящия граничен пункт цели 10 дни след неговото заснемане със съответното контролно устройство и то на локация със значителна пространствена отдалеченост спрямо въпросното ГКПП. Не са налице доказателства в подкрепа на това, че на 28.03.2022г. товарният автомобил е спиран за проверка от контролните органи или по друг начин е установен водачът на същия към тази дата.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 101-^{ви} състав.

Съгласно санкционната разпоредба на чл.179, ал.3а ЗДвП водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл.10б, ал.3 ЗП по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на ППС, се наказва с глоба в размер 1800 лева. Тол таксата се заплаща от собственика или ползвателя на ППС за всички пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса над 3,5 тона, извън тези по чл.10а, ал.9, като заплащането ѝ дава право на ППС, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки (чл.10б, ал.3 ЗП).

Разпоредбата на чл.139, ал.5 ЗДвП определя, че движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл.10, ал.1 ЗП. По силата на чл.139, ал.7 ЗДвП водачът на пътно превозно средство от категорията по чл.10б, ал.3 ЗП е длъжен преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. От своя страна чл.10, ал.1, т.2 ЗП сочи, че за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за таксуване на различните категории ППС и такси на база време и на база изминато разстояние, като такса за изминато разстояние - тол такса за ППС по чл.10б, ал.3; заплащането на ТОЛ таксата дава право на едно ППС да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък.

Настоящият съдебен състав намира, че по преписката, а и в хода на производството пред първостепенния съд липсват доказателства, че на дата 28.03.2022г. ППС, вид влекач, марка и модел ДАФ ФТ ХФ 105, с обща техническа допустима максимална маса – над 12т., брой оси – 5, с ДК [рег.номер на МПС] е бил спиран за проверка от контролните органи на АПИ или установяването по друг начин на водача на товарния автомобил на тази дата. Наказващият орган, чиято е доказателствената тежест, не е ангажирал категорични доказателства, че именно ответникът по касация С. Й. е управлявала ППС на инкриминираната дата. Тя е управлявала ППС на друга дата – 07.04.2022г. и на различно място (КПП Капитан П. В.), а административнонаказателното ѝ обвинение е повдигнато за извършено деяние на 28.03.2022г. в 07¹⁷ часа по път А-6, км. 50+427. Липсват доказателства обаче, че на тази инкриминирана дата и на това място товарният автомобил е бил управляван от Й.. Обстоятелството, че пред актосъставителя в момент последващ датата на извършване на нарушението, С. Й. не е оспорила твърдението, че е управлявала ППС на 28.03.2022г., е крайно недостатъчно да бъде установено авторството на извършеното на тази дата нарушение. В обобщение на изложеното, настоящият

състав приема, че не е следвало да бъде ангажирана отговорността на ответника по касация Й. съгласно разпоредбата на чл.179, ал.3а ЗДвП, поради което правилно атакуваното НП е било отменено от първостепенния съд.

При това положение, обоснован и съответен на материалният закон е изводът на СРС за незаконосъобразност на акта, тъй като не е доказано безспорно обстоятелството, че на 28.03.2022г. в 07¹⁷ часа С. Й. е притежавала качеството „водач“ по смисъла на §6, т.25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. Недоказани остават елементите на описаното в НП административно нарушение.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН във вр. с чл.143, ал.3 АПК, на ответника по касация се дължат разноски за адвокатско възнаграждение за касационното производство, в размер на 650 (шестстотин и петдесет) лева, съгласно представения списък и доказателства за извършването им. Предвид разпоредбата на чл.1 от актуалната Наредба №1 от 09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа, размерът на възнаграждението за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, какъвто е представен по делото, поради което възражението за прекомерност от страна на касатора не следва да бъде уважено.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 15.04.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 101^{-ви} с-в по н.а.х. дело №16519 по описа за 2022г.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНОТО ТОЛ УПРАВЛЕНИЕ, представлявано от директора, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на С. А. Й., ЕГН [ЕГН], сумата 650 (шестстотин и петдесет) лева – разноски по к.а.х. дело №6602/2024г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.